

Коли тримаєш кінцеву мету у фокусі – здобуваєш значні результати

Розповідає Дмитро Поправкін – керівник Південної конференції Церкви адвентистів сьомого дня (громади Одеської, Миколаївської, Херсонської області)

За чотири роки від початку повномасштабного вторгнення церква отримала значний досвід у реалізації гуманітарних проєктів. Які ще зміни відбулися в місії проповіді Євангелія?

Хочу зазначити зміну ставлення суспільства до церкви – і ця зміна на краще. У перший період повномасштабного вторгнення було справді багато допомоги людям: евакуація, роздача продуктових наборів, одягу, засобів гігієни. Багато хто зміг подолати упередження і переступити поріг церкви, побачити, що тут є щирі люди, готові допомогти.

Звісно, дехто демонструє суто споживацький інтерес, але так само було і за часів Ісуса Христа. Одні приходили до Нього по їжу, інші – побачити чудеса, ще інші – через потребу в зціленні. А дехто замислювався над життям, своїм призначенням і приходив до віри.

Так само і сьогодні: є люди, які приходять лише “за пайками”. Це іноді видно на суботньому богослужінні – коли хтось заходить і запитує, чи буде щось роздаватися, і, почувши, що ні, просто йде.

А є й інші. Вони можуть спочатку прийти за фізичним хлібом, але коли чують Слово Боже – починають виявляти щирий інтерес. Іноді трапляється навіть таке: люди приходять на церковну програму вже з хлібом у руках. Навіщо? Щоб показати: я прийшов не по хліб – він у мене вже є. Я прийшов по інше – по духовний хліб.

Такі люди починають досліджувати Біблію, проходять біблійні уроки, відвідують богослужіння.

Старшому поколінню, як правило, потрібно більше часу. У своєму житті вони часто стикалися з обманом, тому природно ставляться обережно. Але коли з'являється довіра – до людей і до Слова Божого – тоді людина готова робити наступні кроки, зокрема приєднуватися до церкви.

Наприклад, до третьої одеської громади у 2023 році приєдналося близько 30 осіб, а наступного року – ще близько 20.

Ми також намагаємося пояснити людям: допомога походить не від нас, а від Бога. Сьогодні є хліб – завтра його може не бути. Але Бог, якому ти довіряєш, залишається з тобою завжди.

Джон Паулін у книзі «Вічне Євангеліє у світі, що вічно змінюється» підкреслює важливу думку: «Євангеліє має перетинатися з потребами людини».

За роки війни суспільство змінилося. Які потреби сьогодні допомагає задовольнити церква?

Наведу приклади проєктів, які реалізуються у місті Чорноморськ Одеської області.

Перший – «Соціальний гардероб для малюків». Це простір, куди можна приносити дитячі речі в гарному стані та обмінювати їх на речі іншого розміру. Можна щось віддати або взяти. Також сюди приносять дитячі візочки та інші необхідні речі. Але важливо не лише це – тут люди спілкуються, знайомляться, і за потреби церква допомагає вирішити життєві труднощі.

Другий проєкт – скандинавська ходьба. Він орієнтований як на людей із певними проблемами зі здоров'ям, так і на тих, хто просто хоче двічі на тиждень пройтися містом або парком, поспілкуватися і подихати свіжим повітрям. Це приклад того, як церква відповідає на реальні потреби людей.

Якщо говорити про молодь, то для неї ключовим є спілкування.

Часто воно відбувається у форматі настільних ігор, чаювання, неформальних зустрічей. Молоді важливо мати простір, де можна бути прийнятним, поспілкуватися і відчувати себе частиною спільноти.

Які методи євангельського служіння виявилися ефективними останнім часом?

Деякі громади започаткували проекти, орієнтовані на дітей та їхніх батьків.

Наприклад, у Новій Одесі вже рік діє «Таткова майстерня». Програма спрямована на дітей із родин, де немає батька – він служить або загинув. У таких сім'ях мами часто перевантажені, і діти, особливо хлопці, потребують прикладу для наслідування.

Церква облаштувала столярну майстерню: встановили верстати, свердлильні станки, електрорубанки, шліфувальні інструменти. Діти віком 10–14 років під наглядом дорослих вчать працювати з деревом, проходять інструктаж із техніки безпеки.

Це нагадує шкільні уроки праці, яких сьогодні часто бракує. І це справді захоплює дітей. Вони виготовляють прості речі – кухонні дошки, табурети, невеликі меблі. У 2025 році в програмі брали участь близько 17 дітей, і в грудні відбувся перший випуск із подарунками – наборами інструментів.

Поки діти займаються в майстерні, для батьків проводяться біблійні курси та групи «Зцілення душевних ран». Не всі долучаються, але частина з них починає відвідувати богослужіння. Подібну майстерню вже відкрито і в Миколаєві.

Ще один проєкт – «Чудо-глина» у Білгороді-Дністровському. Це гончарна майстерня з терапевтичним ефектом. Робота з глиною допомагає зняти стрес, заспокоює, відкриває творчість. У теплу пору року попит на ці заняття дуже високий.

Хоча обладнання таких майстерень потребує значних ресурсів, Бог посилає людей, готових підтримати фінансово. І місцеві

громади також активно долучаються.

Таким чином, сьогодні церква виходить на новий рівень взаємодії із суспільством – служіння через реальні потреби людей і проголошення Євангелія через практичні ініціативи.

Водночас ефективними залишаються і прості формати: коли люди збираються разом, відкривають Біблію, читають, шукають відповіді. Для когось це перша Біблія в житті – і це вже подія.

Наприклад, у селі Великоолександрівка невелика громада з десяти осіб просто запросила знайомих на біблійні зустрічі – без реклами. І це дало неочікуваний результат.

Одна жінка прийшла дуже скептично налаштованою – вона вже відвідувала іншу конфесію і вважала, що знає все. Але тут її зацікавило те, що вона самостійно відкривала Біблію, шукала відповіді і знаходила їх. Це стало для неї відкриттям.

Сьогодні люди мають швидкий доступ до інформації завдяки інтернету і менше реагують на рекламу. Як церква відповідає на це?

Ми усвідомлюємо, що старі підходи вже не працюють. Неможливо просто перенести старі шаблони в сучасні умови.

Тому зараз активно розвиваємо стратегічне планування. Перед тим як щось почати, ставимо запитання: для чого ми це робимо? Яка кінцева мета? Якщо мета нечітка – результат також буде нечітким.

Сьогодні важливо працювати не на кількість, а на якість. Часи великих євангельських програм зі стадіонами минули. Інформації стало надто багато – потрібно діяти інакше.

Підготовка проєктів займає більше часу, але вони стають продуманими.

Я часто використовую таке порівняння: коли сонячне світло

проходить через збільшувальне скло і фокусується в одній точці – воно може запалити. А без фокусу – ні. Так само і тут: коли є чіткий фокус на меті – з'являється результат.

Другий важливий принцип – це узгоджена робота всіх відділів громади на одну цільову аудиторію. Часто кожен відділ працює сам по собі, без спільного фокусу. У результаті витрачається багато сил, але немає очікуваного результату.

Наразі багато людей в Україні відчують виснаження. Як підтримати громади, де опускаються руки?

Перш за все потрібно повернути людям внутрішню впевненість. А це починається зі стосунків.

Якщо громада розчарована через відсутність результату, варто запитати: коли це було? Часто виявляється, що ті методи використовувалися 5–10 років тому. Але люди змінюються, приходять нові – і до них потрібні нові підходи.

Починати краще з простого – зі спільного столу. Після богослужіння зібратися разом, поїсти, поспілкуватися, поділитися досвідом, розповісти, як Бог діяв, пограти в біблійні ігри. З часом у такій атмосфері знову народжується бажання служити, з'являються ідеї.

Все починається з відновлення особистих стосунків – із Богом і один з одним. Це спілкування, яке зцілює.

Християнський психолог Ларрі Крабб у книзі «Цілюща сила спілкування» пише, що церква покликана зцілювати людей через прийняття, підтримку і щире спілкування. Є багато прикладів, коли люди з різними залежностями приходили до церкви і через атмосферу прийняття відновлювали свою самооцінку, віру в себе і відчуття власної цінності.

Тому церква – це місце, де люди, які втратили віру або розчарувалися, можуть знайти її знову. І для цього необхідний процес спільного зцілення громади.

Запитання: Олена Ільчук

Фото: "Таткова майстерня"